

Jézus egy 38 éve beteg embert gyógyít meg. Hogy miért épen őt? Emberi természetünket kevésbé érinti meg a szenvedő, nélkülöző közösségek vagy nemzetek látványa. Lásd az éhezők, vagy a háború, vagy a katasztrófa sújtotta tömegekről érkező napi hírek, képek. Sokkal gyorsabban mozdul a szívünk, ha ismerjük a szenvedőt. A megismerés által lesz személyessé a kapcsolat. Jézusnak valakik bemutatják a beteg férfit, és ekkor elindul a személyessé válás felé a kapcsolat. A megszólítás, beszélgetés után már nem is tehet mást, mint hogy gyógyít. Nem mérlegel az ész, hogy szombat van, hogy „megérdemli”-e, hogy kerülni kellene a feltűnést. Azt hiszem így vagyunk mindnyájan. Például: könnyű azt mondani a hajléktalannak vagy a migránsnak-„hagyjon engem békén”- amíg el nem beszéli honnan és hogyan jutott idáig, mi történt a gyermekével, családjával. Talán éppen ezért kerüljük a személyes kapcsolatokat a megérintettséget. Könnyebb egy közösség (vallási vagy társadalmi) szabályrendszerre mögé bújni és személytelenül segíteni, avagy éppen nem segíteni, mint vállalni a megérintettségéből és a személyességből fakadó kényszerítő erő atettekre.

A történet második fele Figyelmeztetés számunkra. Ne várj hálát! A történet beteg emberének kellemetlenségei származtak abból, hogy követte gyógyítójának felszólítását. Az pedig, hogy a bűneire figyelmezteti őt Jézus végleg eldöntötte benne a kérdést. Inkább megy a frissen gyógyult lábain a zsidók vezetőihez és jelenti föl Jézust, mint hogy lelkiismeret vizsgálatot tartson és beismerje bűnösségét önmaga előtt. Még a gondolatot is el kell vetnem, hogy a világ, vagy akár az általam segített ember majd hálás lesz nekem. A szegények, rászoruló felé való fordulásomnak nem lehet más mozgató rugója, mint az Isten engem szeretése és erre a szeretetre válaszoló lelkiismeretem hangja.

Dévai Zoltán